

ความผิดฐานกรรโชก

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ

๑. เมื่อประมาณปลายเดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ เวลากลางวัน ถึงประมาณต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๓ เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสองร่วมกันข่มขืนใจนาย อ. ผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้เสียหายส่งมอบเงินแก่จำเลยทั้งสองเป็นรายเดือน เดือนละ ๔,๑๐๐ บาท โดยจำเลยทั้งสองร่วมกันมีอาวุธไม่ทราบชนิด และขนาด ๑ กระบอก มาขู่เชิญผู้เสียหายว่าหากผู้เสียหายไม่ยอมให้เงินแก่จำเลยทั้งสองตามที่จำเลยทั้งสองเรียกร้อง จำเลยทั้งสองจะไม่ยอมให้ผู้เสียหายขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่ ว. คอนโดมิเนียม แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร และขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้เสียหายอันเป็นการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย จนผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ถูกข่มขืนใจ เกิดความกลัวว่าจะได้รับอันตรายแก่กาย ผู้เสียหายจึงยินยอมส่งมอบเงินให้แก่ผู้เสียหายทั้งสองไป รวม ๑๓ ครั้ง ครั้งละ ๔,๑๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕๓,๓๐๐ บาท ตามที่จำเลยทั้งสองร่วมกันขู่เชิญดังกล่าว

๒. เมื่อประมาณปลายเดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ เวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสองร่วมกันข่มขืนใจผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้เสียหายส่งมอบเงินแก่จำเลยทั้งสองจำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท โดยจำเลยทั้งสองร่วมกันมีอาวุธไม่ทราบชนิดและขนาด ๑ กระบอก มาขู่เชิญผู้เสียหายว่า หากผู้เสียหายไม่ยอมให้เงินแก่จำเลยทั้งสองตามที่จำเลยทั้งสองเรียกร้อง จำเลยทั้งสองจะไม่ยอมให้ผู้เสียหายขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่ ว. คอนโดมิเนียม แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร และขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้เสียหายอันเป็นการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย จนผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ถูกข่มขืนใจ เกิดความกลัวว่าจะได้รับอันตรายแก่กาย ผู้เสียหายจึงยินยอมส่งมอบเงินให้แก่ผู้เสียหาย รวมเป็นเงิน ๔๕,๐๐๐ บาท ตามที่จำเลยทั้งสองร่วมกันขู่เชิญดังกล่าว

๓. เมื่อประมาณปลายเดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวัน ถึงประมาณต้นเดือนกันยายน ๒๕๕๓ เวลากลางวัน วันใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสองร่วมกันข่มขืนใจผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้เสียหายส่งมอบเงินแก่จำเลยทั้งสองเป็นรายเดือน เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท โดยจำเลยทั้งสองร่วมกันมีอาวุธไม่ทราบชนิด และขนาด ๑ กระบอก มาขู่เชิญผู้เสียหายว่า หากผู้เสียหายไม่ยอมให้เงินแก่จำเลยทั้งสองตามที่จำเลยทั้งสองเรียกร้อง จำเลยทั้งสองจะไม่ยอมให้ผู้เสียหายขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่ ว. คอนโดมิเนียม แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร และขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้เสียหายอันเป็นการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย จนผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ถูกข่มขืนใจเกิดความกลัวว่าจะได้รับอันตรายแก่กาย ผู้เสียหายจึงยินยอมส่งมอบเงินให้แก่ผู้เสียหายทั้งสองไป รวม ๓๕ ครั้ง ครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท ตามที่จำเลยทั้งสองร่วมกันขู่เชิญดังกล่าว

เหตุเกิดที่ แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร

ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗, ๘๓

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมา ยังมีความสงสัย ตามสมควรว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้แก่ จำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง

ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ เนื่องจากเห็นว่าทางนำสืบโจทก์ปรากฏ ตามคำเบิกความของผู้เสียหายพยานโจทก์รับฟังได้ว่าแม้ผู้เสียหายอ้างว่าเห็นจำเลยที่ ๑ ทำร้ายคนภายใน วินิจฉัยยานยนต์รับจ้างก็ตาม หากแต่ผู้เสียหายเองกลับยินยอมจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ด้วยความสมัครใจ อันเนื่องมาจากผู้เสียหายเห็นว่าวินิจฉัยยานยนต์ดังกล่าวมีรายได้ดี และผู้เสียหายเบิกความเพียงว่าจำเลยที่ ๑ เพียงพูดข่มขู่ว่าจะทำร้ายโดยไม่ได้มีพฤติการณ์ว่าจะทำร้ายอย่างไร และเป็นเพียงการจ่ายเงินค่าตอบแทน ในการเข้าร่วมวินเท่านั้น การที่ผู้เสียหายเบิกความถึงลักษณะพฤติการณ์ของจำเลยทั้งสองในลักษณะรุนแรง จึงมีน้ำหนักให้รับฟังน้อย ยังไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่าเป็นการบังคับให้กลัวอันจะเข้าลักษณะเป็นการข่มขู่ แต่อย่างใด พยานหลักฐานจึงยังไม่พอรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

พนักงานอัยการ มีคำสั่งไม่ฎีกา เนื่องจากเห็นว่าศาลอุทธรณ์พิพากษายืนยกฟ้อง ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้นชอบด้วยเหตุผลแล้ว ทั้งเป็นคดีต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๒๒๐ และไม่มีเหตุอันสมควรที่ฎีกา

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วยังไม่อาจเห็นพ้องด้วยกับคำสั่งไม่ฎีกาของ พนักงานอัยการด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. คดีนี้มีผู้เสียหายเป็นประจักษ์พยานให้การยืนยันทั้งในชั้นสอบสวน และในชั้นศาล โดยเบิกความยืนยันในการพิจารณามีใจความสำคัญทวนองว่าหลังจากเข้าทำงานขับขี่จักรยานยนต์รับจ้าง ในวินดังกล่าวที่มีจำเลยที่ ๑ เป็นหัวหน้าได้นานประมาณ ๑ เดือน จำเลยที่ ๑ ก็ได้แจ้งแก่ทุกคนว่าจะต้อง เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมขึ้น หากไม่ยอมจ่ายก็จะไม่ยอมให้วิ่งรถในวินดังกล่าว และในวันนั้นเองผู้เสียหายได้เห็น เหตุการณ์ที่ทางจำเลยที่ ๑ ได้ทำร้ายผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ร่วมวินคนหนึ่งโดยจำเลยที่ ๑ แจ้งด้วยว่าหาก ไม่ยอมจ่ายก็ต้องถูกทำร้ายเช่นเดียวกันนี้ และยังได้ชี้แนะมาทางผู้เสียหายด้วย ทำให้ผู้เสียหายรู้สึกกลัวในคำขู่ ดังกล่าวของจำเลยที่ ๑ จึงต้องจ่ายยอมจ่ายเงินให้แก่ทางจำเลยที่ ๑ เรื่อยมา ซึ่งจะเห็นได้จากคำเบิกความของ ผู้เสียหายว่านอกจากคำข่มขู่ของจำเลยที่ ๑ ในขณะที่ทำร้ายผู้ร่วมวินเพื่อข่มขู่ให้จ่ายเงินเพิ่มแล้ว ยังปรากฏ ว่าจำเลยที่ ๑ ได้มีการชี้มาทางผู้เสียหาย อันถือเป็นพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นเจตนาของจำเลยที่ ๑ ได้อย่าง ชัดเจนว่าจงใจกระทำเช่นนั้นเพื่อให้ผู้เสียหายได้จดจำและเกิดความยำเกรงในการกระทำของจำเลยที่ ๑ อันเป็น เหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เสียหายนั้นเกิดความหวาดกลัวมากกว่าเพียงการพูดจาข่มขู่ตามปกติตนเอง

๒. จากพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้างต้นที่ผู้เสียหายได้เบิกความถึงนั่นเอง ทำให้ผู้เสียหาย จำต้องยอมที่จะจ่ายเงินให้กับจำเลยที่ ๑ เพราะเหตุอันเกิดจากความเกรงกลัวว่าจะถูกจำเลยที่ ๑ ทำร้าย ร่างกาย รวมทั้งอาจจะต้องถูกให้ออกจากวินจักรยานยนต์รับจ้างที่ตนเองย้ายมาสังกัด ส่วนสาเหตุที่ผู้เสียหายไม่ เข้าร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่รัฐให้ดำเนินคดีกับจำเลยที่ ๑ มาตั้งแต่แรก ก็เพราะเกรงว่าตนเองจะไม่มียาน ในอาชีพทำและต้องขาดรายได้จากการรับจ้างดังกล่าวไป หากผู้เสียหายยินยอมด้วยความสมัครใจ ดังนั้น สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เสียหายจำต้องยอมจ่ายเงินดังกล่าวมาเป็นเวลานาน ก็เนื่องมาจากความกลัวว่า จะต้องถูกทำร้ายร่างกายเช่นเดียวกับคนอื่นๆ นั่นเอง ซึ่งหากจำเลยที่ ๑ ไม่ได้กระทำตามที่ผู้เสียหาย

เข้าแจ้งความก็คงเป็นการยากที่ผู้เสียหายจะเสี่ยงปั้นแต่งเรื่องขึ้นมาแล้วนำความไปแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ จะต้องมากล่าวให้ร้ายหรือปรักปรำแก่จำเลยทั้งสองให้ต้องรับโทษทางอาญา โดยที่ตนเองไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ จำเลยที่ ๑ มาก่อน นอกจากนี้ผู้เสียหายยังได้เข้าชื่อร่วมกับเพื่อนร่วมวินทำหนังสือร้องขอความเป็นธรรมไปยังเจ้าหน้าที่รัฐโดยได้กล่าวถึงลักษณะและพฤติกรรมการกระทำของจำเลยทั้งสองไว้เช่นเดียวกับที่เข้าเบิกความในชั้นศาล เอกสารดังกล่าวจึงรับฟังประกอบคำเบิกความของผู้เสียหายได้ว่า มีผู้ได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำของจำเลยทั้งสองอีกหลายรายด้วยเช่นกัน

๓. นอกจากนี้ยังปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องเงินที่ทางจำเลยที่ ๑ เรียกร้องจากทางฝ่ายผู้เสียหาย โดยที่ทางฝ่ายจำเลยที่ ๑ เองก็ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องเงินจำนวนดังกล่าว หากแต่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าเป็นการเรียกเก็บเงินอันเกี่ยวข้องกับการซื้อขายเสื้อวินจักรยานยนต์รับจ้าง และเป็นการเรียกค่าใช้จ่ายตามปกติเท่านั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาจากจำนวนเงินที่ผู้เสียหายจำต้องมอบให้แก่จำเลยที่ ๑ ทั้งในส่วนที่เป็นเงินก้อนใหญ่เพื่อแลกกับการได้เข้าร่วมวินจักรยานยนต์รับจ้าง รวมทั้งเงินรายเดือนที่ต้องจ่ายดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นยอดเงินที่มีจำนวนที่ค่อนข้างสูงกว่าปกติธรรมดา หากไม่ได้เป็นเพราะความเกรงกลัวจากการถูกจำเลยที่ ๑ ช่มชู้ว่าจะทำอันตรายและไม่ยอมให้เข้าร่วมวินแล้ว ผู้เสียหายคงไม่ยินยอมจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๑ มาเป็นเวลานานเช่นนี้เป็นแน่แท้ ดังนั้น แม้ผู้เสียหายเป็นพยานโจทก์เพียงปากเดียว หากแต่เมื่อคำเบิกความของผู้เสียหายมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดตามฟ้อง รวมทั้งฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภริยาของจำเลยที่ ๑ ได้เคยมาเรียกเก็บเงินจำนวนดังกล่าวด้วย จึงต้องฟังว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดฐานกรรโชก

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วชี้ขาดให้ฎีกา